

maa sørge for, hvis der kommer en Lov ud om dette Forhold, at Sparekassen bliver solvent. Og jeg er enig med det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds i, at det Aktiv, der var opført i Motiverne til det oprindelige Lovforslag som fremkommende derved, at der i Løbet af de 10 Aar kunde forventes indvundet i Renteavance paa Bankernes Laan et Beløb paa 600,000 Kr., er et Aktiv af en saadan Beskaffenhed, at man ikke kan lægge det til Grund for Solvensberegningen i dette Øjeblik, og derfor er jeg ogsaa enig i, at man kan ikke slaa baade Nedskrivningens Størrelse og Statens Tilskud fast. Men da man jo sikkert vil slaa Statens Tilskud fast, er der vist ikke andet for, naar man vil være sikker paa, at Sparekassen vil blive solvent, naar Lovforslaget bliver vedtaget, end at man lader Nedskrivningens Størrelse staa aaben.

Ellers skal jeg af Enkeltheder kun berøre et Par Bestemmelser i Lovforslagets § 7. Efter denne Paragraf kan Indenrigsministeren „fra og med December Termin 1909“ forlange, at Renten af Pantedebitorernes Gæld skal forhøjes til $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. Jeg synes, det kunde være rimeligt, om det blev bestemt, at Indenrigsministeren, inden han eventuelt træffer en saadan Bestemmelse, skal give de paagældende Debitorer et vist Varsel; jeg ved ikke, om det skulde være 2 eller 3 Maaned. I samme Paragraf indrømmer man Debitorerne Ret til at opsigte deres Gæld til Sparekassen med 1 Maanedes Varsel; jeg synes derfor, at Ministeren maa give Debitorerne mindst 2 Maanedes Varsel, inden han sætter Renten op. Men om dette Spørgsmaal vil jeg i øvrigt sige, at det er maaske meget tvivlsomt, om de Bestemmelser, som indeholdes i § 7, og som jo gaa ud paa at lette Pantedebitorernes Udtrædelse af Sparekassen, ere tidssvarende. Den Rente, Debitorerne nu svare, er, saa vidt jeg ved, $4\frac{1}{5}$ pCt., og det er i dette Øjeblik slet ikke nogen lav Rente, og naar vi naa December Termin 1909, er det forhaabentlig endogsaa en høj Rente. Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds udtalte, at de Obligationer, hvoraf der kun kunde faas, jeg tror, det ærede Medlem sagde $4\frac{1}{4}$ pCt. Rente, men det er vist kun $4\frac{1}{5}$ pCt. Rente, der ydes til Sparekassen, ikke kunde opføres til pari Kurs, men deri tror jeg ikke, det ærede Medlem har Ret. $4\frac{1}{2}$ pCt. Kreditforeningsobligationer staa for Tiden i pari, 4 pCt. Obligationer staa endog i 94—95 og $3\frac{1}{2}$ pCt. i 88—89, og derfor tror jeg godt, man

kan gaa ud fra, at $4\frac{1}{5}$ pCt. Rente svarer temmelig nøje i Øjeblikket til pari Kurs. Men som Forholdene ere, forekommer det mig tvivlsomt, om der er nogen Grund til at begunstige Pantedebitorerne ved Udtrædelse; naar de andre Steder kunne faa lige saa gode Laan, som de have i Sparekassen, skal man ikke give dem Præmie for at indfri deres Laan i Sparekassen og gaa andre Steder hen, thi det kunde blive til Gene for Sparekassen. Derimod kunde jeg finde det rigtigt, at man indføjede en Bestemmelse, som ikke nu findes i denne Paragraf, om, at dersom Sparekassen opsigter Prioritetslaan inden en vis Tid, skal Debitorerne have de og de Begunstigelser ved Stiftelsen af nye Laan. Den Begunstigelse, der tilstaas dem, er jo den, at de af dem for de nye Laan udstedte Panteobligationer skulde være fritagne for Stempel- og Tinglæsningsgebyrer. Jeg ved ikke, om det er med Villie, at man ikke har fritaget dem for Udslettelsesgebyr af de gamle Obligationer. Jeg ser ikke, der er Grund til at stille denne Afgift anderledes end de andre, jeg gør kun opmærksom paa, at som Bestemmelsen er affattet, skulde Debitorerne fremdeles betale for Udslettelse af de gamle Obligationer til Sparekassen. Endelig vil jeg gøre opmærksom paa et Udtryk, som maaske heller ikke er saa heldigt. Der staa: „Ved de paagældende Debitorers Optagelse af et tilsvarende Laan“ skulde de have Gebyrfrihed. Hvis det skal fortolkes strengt — og det plejer at være Regelen, naar vi give saadanne Love, det har jeg set flere Eksempler paa — kunde det maaske fortolkes saaledes, at det er kun, hvis de optage et Laan af nøjagtig samme Størrelse som det gamle. Men det maa dog vel være Meningen, at naar blot Laanet ikke overstiger det Laan, de have i Sparekassen, ere de fri for de omhandlede Udgifter, og hvis det overstiger det, ere de fri for Udgifterne af det Beløb, som svarer til det Laan, de tidligere havde i Sparekassen. Til disse Bemærkninger skal jeg paa dette fremrykkede Tidspunkt indskrænke mig og slutte med meget at anbefale det foreliggende Forslag til velvillig og hurtig Behandling.

Falbe-Hansen: Jeg kan for mit Vedkommende i det væsentlige tiltræde det foreliggende Forslag. Der er Ændringer, jeg kunde ønske foretagne, men det forekommer mig, at som Grundlag, som Heilighed, maa det betragtes som tilfredsstillende,